

всѣки разбира, че и на враната е тежко, когато отъ всѣкжде я гонятъ,

— Да, у нашето мило девойче и звезда на челото грѣе и месецъ подъ косата му свѣти. Та това е много хубаво, — каза веселото жълтурче, скачайки отъ клонче на клонче.

— Разбира се, — потвърди враната. — Само че азъ зная хора, у които слънце грѣе въ гърдитѣ. А това, струва ми се, че е още по-добре.

Девойчето дигна глава.

— То се знае! извика то. — Това е много, много по-добре. Азъ много обичамъ месеца и сребърната лжчиста звездичка, но ясното слънчице е хиляди пжти по-добре.

— Разбира се! — каза враната.

Девойчето помисли малко и запита:

— Ами защо пъкъ слънце грѣе у гърдитѣ?

Враната помълча малко и после, не бързайки, отговори:

— Ако ти цѣлия си животъ ще прекарашъ въ тая градина само да припкашъ, да играешъ и да мислишъ за своята забава, то, азъ мисля, че ти никога това нѣма да имашъ. Добре ти е тебе да си живѣешъ въ градината, но за да грѣйне слънчице въ твоитѣ гърди, трѣбва да знаешъ що става по тоя Божи свѣтъ. Разбира се, отъ тия стени ти това не може да видишъ.

Изподъ широкия листъ наблизю надникна дебела жаба. Тя се опули на враната и рече:

— Напусто бърбришъ всичко това на нашето девойче. Що става задъ тия стени — не му е потрѣбвало да знае. Нима ти, дърто, не знаешъ, че по бѣлия свѣтъ се проливатъ много горчиви сълзи, много зли беди висятъ надъ хората? . .